

Волфъ. Та дайте ми власть, милостивый господине, да изсѣкж на кжсове тогова лжжа и злотворца; такъвзи проклетвикъ не треба да живѣе вече нито єдинъ минутъ.

Графъ-тъ. О мой Волфе! азъ знаж, че на синца ви є жално, но чувате ли молбж-тж на моята предобра покойница.

Вилхелмъ. Милостивый Графе, ето го живѣ предъ очи-тѣ ви, па нека каже, какъ съмъ живѣль съ него като съсь сжщій братъ; но пакъ казвамъ, че не є достоинъ да живѣе нито єдинъ часъ. —

Графъ-тъ. Та и то ще му бжде, но азъ никоги неще повърнж мож Геноевж. Какво мислите вы Мелхиоре?

Мелхиоръ. На такъвзи проклетникъ сждь-тъ є готовъ.

Графъ-тъ. Какъ?

Мелхиоръ. Да му ся вързжтъ крака-та и ржцѣ-тѣ на два коня за опашки-тѣ, па да ся пуснжтъ да го раскжтъ като коткж.

Графъ-тъ. Чувашъ ли проклетниче, какъвъ сждь ти сж изреква.

Голосъ. (*трепере*) сѣкому трѣба да бжде тѣй, кой то струва таввози зло, каквото съмъ сторилъ: азъ Ей проклета жельо, до какво мя доведе. — О Графице милостива Графице! люто ли мя мжчи и кжсж твоя-та крѣвь и на твое-то чедо. — Убійте мя Графе, убійте за да не гледамъ вече бѣль свѣтъ. Азъ съмъ и на тойзи и на онзи свѣтъ достоинъ за наказаніє. — азъ съмъ скжталъ отъ тойзи свѣтъ двѣ невинны и ангелски души преди